

je na vseh štirih nogah; noge so se mu šibile in omahnil je na mrzli kameni tlak. Zavedel se je še le tedaj, ko je nekaj hudo udarilo na njegova ušesa in prišel mimo njega nek gospod, cokljajoč z visokimi vrhnjimi črevlji. Nu, odkod tako prijeten in ob jednom mučno vabeči duh? Psiček se strese po vsem telesu in odpre oči. Gospod je šel mimo in nesel sè seboj pod pazduho nekaj v bel papir zavitega. Od tod torej ta prijetni duh! Prvi trenotek je mislil psiček skočiti in teči za gospodom, ali premislil si je: saj je vže skušal ganiti ljudi, in s kakim uspehom? Psiček vzdihne globoko, globoko, po človeško rekel bi in — zopet zatisne trudne oči.

Gospod je vže otišel, njegovi koraki so utihnili v mrzlem nočnem zraku. Nu, ta prijetni duh ne da psičku pokoja! Zopet odpre oči in obrne gobček. In nakrat opazi, da je na oknu, pod katerim leži, razloženo mnogo, mnogo ukusnih stvari: cele vrste tenkih klobas, razobešenih na oknih, a na belej skledi ob strani cela prašičja glava; v istej vrsti prekrasna gos in mnogo mnogo drugih ukusnih jedil.

Psiček je pozabil, da je v oknu debelo steklo in skočil je z vso močjo vanj, zadel z glavo in besno prasn timer po steklu s svojimi suhimi, umazanimi nogami.

Naglo so se odprla vrata od prodajalnice in skozi nje skočilo je na ulice nekoliko prestrašenih prikazčkov. Skočili so k psičku, upili so in ga suvali. Sreča, da ni nobeden izmej prikazčkov utegnil vzeti palice s seboj! Ko se ubogi psiček zopet zavé, zbere vse svoje moči ter se vleče na drugo stran ulice, kder izgine v nočnej tmíni.

(Konec prihodnjič.)

Tudi od vrabcev se lahko učimo.

(Iz knjige: „Matéri douška,“ nap. V. Sokolová; posl. —è.)

Pri Radóševih bi bilo lahko kakor v nebesih. Gospod Bog je dajal roditeljem in otrokom zdravja, blagoslavljal očetov zaslužek, da otroci niso poznali nikakešnega nedostatka a vender ni bilo pri Radóševih kakor v nebesih. Zakáj? Zato, ker so imeli mali Radóščeki to veliko napako, da so se drug z drugim prepirali. In zato je bila večkrat žalostna njihova mati. In kako bi tudi ne bila žalostna, ker je čula prepír mej otroci za vsako malenkost, dà, za najmanjšo stvarco. Uboga mati! komaj bi bilo, da bi imela vedno pripravljeno tehtnico, ko je rezala krajčke kruha in jih mazala sè surovim maslom, da bi ne bil jeden za spoznanje večji od drugega. Saj se je čulo vsak trenotek:

— Ti imaš večji krajček!

— In ti imaš več surovega masla! —

— Ti si dobila večje jabolko! —

— Počakaj, ti imaš več suhih češpelj kakor pa jaz! —

— Pusti mojo puničko, ona je moja, tebi je ne posodim! —

— Daš mi hitro knjižico sè slikami, meni jo je prinesel sv. Miklavž, a ne tebi! —

Takó je bilo pri Radóševih, takó.

Mati jih je opominála ljubeznivo, a vender vse to ni nič pomagalo. Zato je hitro završila take prepíre. Vzela je Janezku večji krajček in Vojtehu bolj namazani kruhek ter ni dala nobenemu ničesar. Obá sta morala brez večerje v posteljico. Vzela je Marijci puničko in Barici knjigo, dala obema nogovice in jima ukazala mirno plesti.

Vender je bolelo dobro mater, ker ni mogla ne z lepo besedo, ne sè svojo ljubeznijo narediti, da bi se otroci nekoliko boljše ljubili in spoprijaznili; zato je postajala dobra mati vedno žalostnejša.

Bilo je nekega dne po zimi, ko so se otroci začeli zopet grdo prepirati pri južini zaradi krajčkov. Vsakemu se je zdelo, da ima drugi večji, mastnejši in boljše namazan krajček, nego li on sam.

Mati jih je žalostno pogledala, in ko jih ni moglo umiriti materino oko, vzela jim je krajčke, zdrobila na drobtine, odprla okno in posipala ob robu okna ptičkom.

Še so stali otroci začudeno pri mizi, ko je prišla tetka z malo Milko obiskat mater. Otroci so se veselili, misleč, da bode zaradi tetinega prihoda mati pozabila, kako so se nespodobno prepirali mej seboj. Sedli sta mati in tetka, da se porazgovorita, a Milkico so povabili otroci k igri.

V tem je tlesknila Milka z rokama in vzkliknila: „Pogléjte, pogléjte, mamica, ptička na oknu!“

In res je stal na oknu vrabec. Natezaval je vratek, pogledaval v sobo in — zób! zgrabil drobtinico in frk — ž njo!

— O jej, to je škoda, da je odletel — žalila se je Milka.

— Saj se še povrne — obljubovala jej je mati. — Pokusil je le drobtinico, če je dobra in odletel poklicat svoje bratce in sestrice: Poletíte hitro, poletíte, dobri ljudje so nam pripravili kosilce! Bilo bi mi pač neprijetno, če bi jedel sam. Pokažem vam pot do okenca. Tam bode za vse nas dovolj kosila. Poletíte z menoj! —

— Le pazi, videla bodeš, da se povrne! — pristavila je še Milkina mati.

Milka je pazila in z njo so pazili tudi ostali otroci. In res! Za nekaj trenotkov povrnil se je vrabček, a ne sam: „Zób, zób, zób,“ delalo je poleg njega še pet njegovih bratcev.

— O jejmina, kako je to lepo! — veselila se je Milka. — „Mislila sem, mamica, da se le šališ, a vrabček je res odletel po svoje bratce. To mi je zelo všeč od tega drobnega ptička, ker je tako iskrén“ — govorilo je dobro dekletce in stopalo na prste, da boljše vidi ptičke.

— Izvestno sramoté ti ptički mnoge otroke, da-si se o njih govori, da so nerazumne živalce, a otrokom dal je gospod Bog pamet — dejala je Milkina mati.

Radóševi otroci so zarudéli in povესili oči. Čutili so, da govori tetka resnico, zato so se pa bali pogledati v njo. Vender dobra tetka ni znala ničesar in se čudila, da so otročiči danes také tihi.

A njihova mati je le vzdihnila in molčala.

Bilo je vže zvečer, ko sta tetka in Milka vže davno odšli, ko so se okrog Radóševe gospé zbrali vsi otročiči.

— Mamica — začela je boječe Marijca.

— Kaj hočeš? — poprašala je mati.

— Mamica, mila mamica, ne huduj se na nas. Nikdar se ne bomo več prepirali in zavidali drug drugega! Nečemo biti slabéji od nerazumnih ptičkov. Samó še danes nam odpusti, ker smo te razžalili.

In na obrazkih vseh otrok je sijala prava volja poboljšanja, také da jim je rada odpustila dobra mati. In od tega trenutka bilo je pri Radóševih kakor v nebesih, ker se otroci niso nikoli več prepirali.